

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 559

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 15 august 2007

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 494 din 29 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public

2-3

Decizia nr. 498 din 29 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă

3-4

Decizia nr. 513 din 29 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I punctul 39 cuprins în Titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

4-6

Decizia nr. 518 din 31 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și a dispozițiilor art. 36 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

6-8

Decizia nr. 519 din 31 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. 3 din Anexa nr. 2 (Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996

8-9

Decizia nr. 521 din 31 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (5), (6), (7) și (8) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

10-11

Decizia nr. 523 din 31 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (1) lit. a) pct ii) și lit. c) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991

12-13

Decizia nr. 526 din 31 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 allin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

13-14

Decizia nr. 527 din 31 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 499 din Codul de procedură civilă

15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 494**

din 29 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. d)
din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public**

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, excepție ridicată de Mihai Dumitru în Dosarul nr. 4.009/44/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.009/44/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.**

Excepția a fost ridicată într-un recurs împotriva sentinței civile prin care a fost respinsă cererea autorului excepției de a fi obligată Casa Județeană de Pensii Galați, în temeiul Legii nr. 544/2001, să-i răspundă la mai multe petiții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că textul de lege criticat este neconstituțional deoarece aduce atingere art. 1 alin. (3), art. 16 și art. 31 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că atât art. 53 din Constituție, cât și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale reglementează în mod expres

posibilitatea de a restrânge exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți pentru rațiuni de securitate națională, în condițiile legii. Rațiunea exceptării de la comunicarea informațiilor cu privire la datele personale de la accesul liber al cetățenilor este justificată de garantarea dreptului la viață intimă, familială și privată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, sens în care a statuat Curtea în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, care au următorul conținut: „*Se exceptează de la accesul liber al cetățenilor, prevăzut la art. 1 și, respectiv, la art. 11¹, următoarele informații:* [...]”

d) informațiile cu privire la datele personale, potrivit legii[...]”

Aceste dispoziții sunt considerate de autorul excepției ca fiind neconstituționale în raport cu prevederile art. 1 alin. (3) privind principiile de organizare ale statului român, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și art. 31 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul neîngrădit al persoanei de a avea acces la orice informație de interes public și la obligația autorităților publice de a asigura informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și a problemelor de interes personal din Legea fundamentală.

Examinând excepția ridicată, Curtea Constituțională reține următoarele:

Textul de lege criticat stabilește că informațiile cu privire la datele personale sunt exceptate de la accesul liber al cetățenilor.

Curtea constată că, în cauză, autorul excepției nu formulează motivele pentru care prevederile art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 contravin dispozițiilor constituționale menționate, ci doar invocă încălcarea acestora.

În schimb, din actele dosarului rezultă că, în realitate, acesta este nemulțumit de sentința civilă prin care i s-a respins cererea de chemare în judecată având ca obiect obligarea Casei Județene de Pensii Galați să răspundă la petițiile pe care le-a formulat, aspecte care nu pot face însă obiectul controlului de constituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, excepție ridicată de Mihai Dumitru în Dosarul nr. 4.009/44/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 498

din 29 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Civilă Profesională de Avocați „Prof. Iorgovan și Asociații” în Dosarul nr. 9.972/299/2006 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 9.972/299/2006, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Civilă Profesională de Avocați „Prof. Iorgovan și Asociații” într-o cauză având ca obiect cererea de revizuire a unei sentințe civile prin care s-a respins o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 21 alin. (3) și ale art. 135. În acest sens, arată că stabilirea prin

art. 322 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă a posibilității de desființare a unei hotărâri judecătorești, în condițiile în care și-a produs efectele prin executare, echivalează cu eludarea obligației respectării hotărârilor judecătorești și implicit a legii, încălcându-se principiile constituționale menționate anterior.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, de la principiul obligativității hotărârilor judecătorești definitive există excepții stabilite prin lege, ca de exemplu căile extraordinare de atac în procesul civil, printre care și revizuirea.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că stabilirea unor motive expres și limitativ prevăzute de lege pentru care se poate exercita o cale de atac, precum și limitarea admisibilității ei numai la anumite hotărâri judecătorești nu îngreșește accesul liber la justiție, prevederile criticate fiind în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție. Mai mult, posibilitatea exercitării revizuirii este o garanție în plus a respectării reglementărilor internaționale la care România este parte.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. Astfel, condițiile de exercitare a căilor de atac sunt prevăzute de norme juridice de drept procesual, textul de lege criticat având o astfel de natură. Or, conform art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, iar potrivit art. 129 din Legea fundamentală, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 322 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri date de o instanță de recurs atunci când evocă fondul se poate cere în următoarele cazuri:*

5. [...] *dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere.*”

Aceste dispoziții sunt considerate de autorul excepției ca fiind neconstituționale în raport cu prevederile art. 1 alin. (3) privind principiile de organizare ale statului de drept și alin. (5) referitor la obligația respectării supremației Constituției și a legilor, ale

art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 135 privitor la economia României din Legea fundamentală.

Examinând excepția ridicată, Curtea Constituțională reține următoarele:

Revizuirea este o cale extraordinară de atac, justificată de necesitatea retractării unei hotărâri judecătorești definitive care, în ipoteza prevăzută de art. 322 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă, rămâne fără temei ori al cărei temei se modifică.

Totodată, textul de lege criticat reprezintă o transpunere în dreptul procesual civil a principiului de drept civil *accessorium sequitur principale*.

Așa fiind, Curtea observă că art. 322 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă nu aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind principiile de organizare ale statului de drept și alin. (5) referitor la obligația respectării supremației Constituției și a legilor și celor ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ci, dimpotrivă, reprezintă o garanție a acestora.

Cu privire la prevederile art. 135 din Constituție referitoare la economia României, Curtea constată că acestea nu au incidență în speță.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Civilă Profesională de Avocați „Prof. Iorgovan și Asociații” în Dosarul nr. 9.972/299/2006 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 513

din 29 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I punctul 39 cuprins în Titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I punctul 39 cuprins în Titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție invocată de Silvia Munteanu în Dosarul nr. 981/103/2006, (nr. vechi 3.022/RC/2006) al Tribunalului Neamț – Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 981/103/2006 (nr. vechi 3.022/RC/2006), **Tribunalul Neamț – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I punctul 39 cuprins în Titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.** Excepția a fost ridicată de Silvia Munteanu într-o cauză având ca obiect judecarea recursului formulat de prefectul județului Neamț împotriva Sentinței civile nr. 836/30.08.2006, prin care Judecătoria Bicză a admis plângerea formulată de petenta Silvia Munteanu împotriva hotărârii Comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor și a dispus reconstituirea dreptului de proprietate al acesteia asupra unui teren cu vegetație forestieră.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile art. 36 din Legea nr. 1/2000 instituiau posibilitatea constituirii dreptului de proprietate și pentru persoanele îndreptățite la împrumut în temeiul Legii nr. 187/1945 și înscrise ca atare în tabelele nominale. Art. I punctul 39 cuprins în Titlul VI al Legii nr. 247/2005 a modificat dispozițiile art. 36 din Legea nr. 1/2000, în sensul că sunt îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate numai acele persoane cărora li s-a stabilit efectiv dreptul de proprietate prin împrumut, cu ocazia aplicării Legii nr. 187/1945, dar nu li s-a atribuit efectiv terenul sau cărora atribuirea le-a fost anulată. Autoarea excepției susține că textul de lege criticat este neconstituțional, fiind încălcate principiile constituționale ale egalității în fața legii și ale caracterului unitar, imparțial și egalitar al justiției.

Tribunalul Neamț – Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece aceasta vizează o problemă de interpretare și aplicare a legii de către instanțele de judecată, ceea ce nu intră în sfera controlului de constituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autorul excepției critică o omisiune de reglementare, iar potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție completarea legilor este de competența Parlamentului.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că aplicarea textului de lege criticat vizează doar persoanele aflate în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit motivării excepției, obiectul acesteia îl constituie prevederile art. I punctul 39 cuprins în Titlul VI din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, ce au următorul cuprins:

«39. *Articolul 36 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„Art. 36. — *Persoanelor fizice cărora li s-a stabilit dreptul de proprietate prin împrumut, cu ocazia aplicării Legii nr. 187/1945 pentru înfăptuirea reformei agrare, dar cărora nu li s-a atribuit efectiv terenul la care aveau dreptul sau cărora atribuirea le-a fost anulată li se vor acorda terenurile respective în limita suprafețelor disponibile sau despăgubiri.*”»

Autoarea excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și în art. 124 alin. (2) referitor la caracterul unitar, imparțial și egalitar al justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prevederile art. 36 din Legea nr. 1/2000, astfel cum au fost modificate prin dispozițiile art. I punctul 39 cuprins în Titlul VI din Legea nr. 247/2005, au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 245 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 26 aprilie 2007, Curtea a respins excepția, statuând că o eventuală diferență de tratament juridic rezultată în urma modificării legii nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci una de succesiune în timp a legii.

Astfel, ori de câte ori o lege nouă modifică dispozițiile legale anterioare cu privire la anumite raporturi sociale, toate efectele raportului anterior, deja produse înainte de intrarea în vigoare a acesteia, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării noii reglementări, efectele legii anterioare rămânând neafectate. Legea nouă este aplicabilă de îndată tuturor situațiilor ce se vor constitui, se vor modifica sau se vor stinge după intrarea ei în vigoare, precum și tuturor efectelor produse de raporturile juridice nou-create. De altfel, a considera întemeiată o atare critică ar însemna să negăm posibilitatea oricărei modificări a legislației în vigoare, întrucât aceasta ar antrena un tratament juridic diferit pentru persoane aflate în situații identice, dar pentru care reglementarea legală este diferită în timp.

Cele statuate în decizia menționată sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

În prezenta cauză, se invocă și încălcarea dispozițiilor art. 124 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „(2) *Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”, dedusă din diferența de tratament juridic aplicabil unor categorii de cetățeni, datorate succesiunii în timp a legilor.

În legătură cu această susținere, Curtea constată că modificarea unei dispoziții legale nu este de natură să afecteze caracterul unic sau imparțial al justiției din România, ce se realizează de sistemul instanțelor judecătorești, și nici egalitatea juridică a părților în proces, cărora li se aplică aceleași reguli procedurale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I punctul 39 cuprins în Titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție invocată de Silvia Munteanu în Dosarul nr. 981/103/2006, (nr. vechi 3.022/RC/2006) al Tribunalului Neamț – Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 518

din 31 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și a dispozițiilor art. 36 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și a dispozițiilor art. 36 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Rodica Arhip în Dosarul nr. 2.961/44/2006 al Curții de Apel Galați – Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă autoarea excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autoarea excepției de neconstituționalitate susține admiterea acesteia, arătând că sintagma „instanță de judecată” asociată Consiliului Superior al Magistraturii, precum și caracterul irevocabil al hotărârilor pronunțate de acesta încalcă în mod nepermis accesul liber la justiție al magistratului nemulțumit de soluția adoptată cu privire la cariera sa. Procedura desfășurată în fața Consiliului Superior al Magistraturii, în calitate de organ cu atribuții administrativ-jurisdicționale, ar trebui să fie una prealabilă și facultativă, care să nu impiețeze asupra dreptului magistratului de a contesta la instanța de drept comun hotărârea pronunțată de o astfel de autoritate. Așa fiind, dispozițiile legale

criticate îngredesc accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că prevederile criticate își au fundamentul în dispozițiile constituționale ale art. 133 alin. (7).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.961/44/2006, **Curtea de Apel Galați – Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și a dispozițiilor art. 36 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**, excepție ridicată de Rodica Arhip.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile criticate prevăd că același organ, Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru judecători, care s-a pronunțat cu privire la contestația formulată împotriva calificativului anual acordat prin raportul de evaluare a activității profesionale a judecătorului, face parte din Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, organ competent să soluționeze contestațiile formulate de judecători și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului. Or, în această situație, contestatorul suferă o îngredire a dreptului de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor sale, fiind privat de garanția unui proces echitabil oferită de un tribunal imparțial și independent. Mai mult, întrucât textele de lege criticate exclud

competența instanțelor judecătorești de a soluționa contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului, autorul excepției apreciază că este încălcat, pe această cale, și principiul egalității în drepturi a cetățenilor. Astfel, se creează o diferență de tratament nejustificată între magistrații care contestă calificativele anuale și cei care contestă hotărârile privind sancțiunile aplicate în materie disciplinară, care se pot adresa instanței judecătorești de drept comun, deși în ambele cazuri este în discuție aceeași problemă, cariera profesională a magistratului.

Curtea de Apel Galați – Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, ale art. 9 din Legea nr. 304/2004, precum și ale art. 36 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 sunt neconstituționale, contravenind prevederilor art. 16, 21 și 125 din Legea fundamentală, întrucât împiedică contestarea în fața instanțelor de drept comun a unor hotărâri ale Consiliului Superior al Magistraturii privitoare la cariera judecătorilor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, legea stabilind expres că sunt definitive și irevocabile numai hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, ca instanță de judecată, celelalte hotărâri putând fi atacate la instanța de judecată. Această interpretare a fost reținută și în Decizia Curții Constituționale nr. 433/2004.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, potrivit căreia „Hotărârile secțiilor pot fi atacate la Plenul Consiliului Superior al Magistraturii. Hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, ca instanță de judecată, sunt definitive și irevocabile”, art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, care prevede că „Plenul Consiliului Superior al Magistraturii funcționează ca instanță de judecată pentru soluționarea contestațiilor formulate de judecători și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, cu excepția celor date în materie disciplinară”, precum și dispozițiile art. 36 alin. (2) din

Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, conform căreia „Plenul Consiliului Superior al Magistraturii soluționează contestațiile formulate de judecători și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, cu excepția celor date în materie disciplinară.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și ale art. 125 referitoare la statutul judecătorilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, așa cum a statuat prin Decizia nr. 433/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.267 din 29 decembrie 2004, prin calificarea hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii ca fiind definitive și irevocabile, art. 133 alin. (7) din Constituție „are în vedere hotărârile cu caracter jurisdicțional care, numai acestea, pot avea, prin natura lor, însușirea de a fi «definitive și irevocabile», iar nu și alte hotărâri, cu caracter administrativ, emise de Consiliul Superior al Magistraturii”. Asemenea hotărâri sunt cele pronunțate de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii în conformitate cu prevederile art. 36 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, „ca instanță de judecată, având în competență soluționarea contestațiilor formulate de magistrați împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii”.

Alte hotărâri, cum sunt cele prevăzute de art. 36 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, prin care Plenul Consiliului Superior al Magistraturii dispune măsuri privind cariera magistraților, nu intră sub incidența prevederilor art. 133 alin. (7) din Constituția României, întrucât, nefiind hotărâri cu caracter jurisdicțional, nu pot fi „definitive și irevocabile”. Aceste hotărâri sunt prin natura lor acte juridice cu caracter administrativ, supuse controlului judecătoresc.

În ceea ce privește accesul liber la justiție și, implicit, dreptul la un proces echitabil, Curtea admite, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că dreptul la un tribunal nu este absolut și este compatibil cu limitări implicite, statele contractante dispunând, în această materie, de o anumită marjă de apreciere (cauza „Le Compte, Van Leuven și DeMeyere contra Belgiei”, 1981 sau cauza „Garcia Manibardo contra Spaniei”, 2000). Însă garantarea unui proces echitabil, așa cum prevede art. 6 paragraful 1 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, implică în mod necesar ca: tribunalul să fie stabilit de lege, independent și imparțial. Cât privește prima cerință, și anume ca organul de jurisdicție să fie organizat în conformitate cu voința legiuitorului, Curtea constată că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii funcționează ca instanță de judecată în temeiul legii, dispozițiile legale criticate respectând exigența menționată nu numai sub aspectul existenței înseși a tribunalului, ci și sub aspectul compoziției formațiunii investite cu judecarea litigiului. A doua și a treia condiție impuse tribunalului în vederea garantării procesului echitabil sunt cele referitoare la independența și imparțialitatea organului de jurisdicție. Or, potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție, „Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”, în realizarea acestei competențe consacrate prin Legea fundamentală, el îndeplinind atribuțiile stabilite prin lege. Factorii ce asigură independența și imparțialitatea acestui organ de jurisdicție îi constituie modul de desemnare a membrilor săi, durata mandatului și inamovibilitatea membrilor în cursul mandatului, precum și existența unei protecții adecvate împotriva presiunilor exterioare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, art. 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și a dispozițiilor art. 36 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Rodica Arhip în Dosarul nr. 2.961/44/2006 al Curții de Apel Galați – Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 519

din 31 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. 3 din Anexa nr. 2 (Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. 3 din Anexa nr. 2 (Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Elena Viorica Mavhima în Dosarul nr. 7.558/280/2005 al Judecătoriei Pitești.

La apelul nominal este prezentă Asociația de proprietari „Dacia 43” din București, prin avocat Carmen Agache, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, apărătorul părții prezente solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, întrucât Curtea Constituțională s-a mai pronunțat cu privire la aspectele criticate de autorul excepției. Solicită cheltuieli de judecată pentru care prezintă chitanța privind achitarea onorariului de avocat.

Cu privire la solicitarea privind acordarea cheltuielilor de judecată, Curtea constată că nu poate fi primită, întrucât aceasta urmează a fi soluționată de instanța care judecă procesul în fond, singura în măsură să aprecieze cuantumul integral al acestora și repartizarea lor.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 7.558/280/2005, **Judecătoria Pitești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. 3 din Anexa nr. 2 (Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996**, excepție ridicată de Viorica Mavhima într-un proces civil având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin principiului constituțional al egalității în drepturi, întrucât asociațiile de proprietari care administrează condominiile aflate în proprietate forțată și perpetuă sunt scutite de plata taxei judiciare de timbru, în timp ce proprietarul nu beneficiază de această scutire, „creându-se astfel un dezechilibru între mijloacele juridice puse la îndemâna părților din cadrul unui litigiu având ca obiect litigii locative”. Or, „apărarea intereselor proprietarilor constituiți în astfel de structuri asociative nu poate fi considerată drept o justificare obiectivă și rațională a instituirii prin textul de lege criticat a unui tratament juridic diferențiat, în beneficiul asociațiilor de proprietari.”

În ceea ce privește încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție, arată că norma conținută de art. 31 alin. 3 din Anexa nr. 2 la Legea nr. 114/1996 constituie o abatere de la regula potrivit căreia atât obligația de plată a taxelor judiciare, cât și excepțiile stabilite de lege se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor aflați în situații identice, precum și tuturor litigiilor de aceeași natură.

Referitor la contrarietatea textului de lege criticat cu dispozițiile art. 53 alin. (1) și (2) din Constituție, susține că aceasta rezultă din lipsa proporționalității dintre restrângerea unor drepturi și situația care a determinat această restrângere.

Judecătoria Pitești apreciază că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este inadmisibilă, întrucât autorul excepției nu indică niciun text ori principiu constituțional pretins a fi încălcat, ceea ce este contrar prevederilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Este invocată în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 31 alin. 3 din Anexa nr. 2 (Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, prevederi care au următorul conținut: „*Acțiunea este scutită de taxă de timbru.*”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1), care consacră egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 31 alin. 3 din Anexa nr. 2 la Legea locuinței nr. 114/1996 au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 16 din 22 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 18 februarie 2002, Decizia nr. 191 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 21 iunie 2005, Decizia nr. 527 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 8 noiembrie 2005, și Decizia nr. 193 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 16 aprilie

2007, Curtea a respins excepțiile având același obiect, statuând că instituirea unor excepții de la regula generală a plății taxelor judiciare de timbru (scutiri de plata taxei) nu constituie o discriminare sau o atingere adusă principiului constituțional al egalității în drepturi.

De asemenea, Curtea a reținut că textul criticat impune un tratament juridic diferit pentru situații de fapt diferite, având o justificare obiectivă și rațională, și anume necesitatea recuperării de către asociațiile de proprietari a cotelor de întreținere cu mai multă ușurință, ținând cont de consecințele grave ale neachitării acestora.

Potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție, „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege.*”, fiind, așadar, la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe sau impozite, având în vedere situații diferite, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi. Plata unor taxe sau impozite nu reprezintă un drept, ci o obligație constituțională a cetățenilor, prevăzută de art. 56 alin. (1) din Legea fundamentală, în conformitate cu care „*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice.*” În acest sens s-a pronunțat Curtea, de exemplu, prin Decizia nr. 175 din 26 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 28 decembrie 2000.

Considerentele care au stat la baza deciziilor menționate ale Curții Constituționale își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine modificarea jurisprudenței Curții.

Analizând criticile de neconstituționalitate în raport cu art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea constată că textul de lege criticat nu contravine acestor dispoziții, deoarece prin stabilirea unor categorii de persoane și a unor acțiuni scutite de plata taxei judiciare de timbru nu se poate susține că se încalcă dreptul persoanei la judecarea unui proces în mod echitabil și într-un termen rezonabil. Obligația părților de a plăti taxe judiciare de timbru stabilite prin lege nu aduce atingere dreptului acestora la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, deoarece taxele judiciare de timbru servesc unei mai bune organizări și funcționări a serviciului public de realizare a justiției.

În ce privește susținerea că textul de lege criticat contravine prevederilor art. 53 din Constituție, Curtea constată că aceste dispoziții nu sunt incidente în cauză, ele referindu-se la restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. 3 din Anexa nr. 2 (Regulamentul-cadru al asociațiilor de proprietari) la Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Elena Viorica Mavhima în Dosarul nr. 7.558/280/2005 al Judecătoriei Pitești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 521

din 31 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (5), (6), (7) și (8) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 pct. 5, 6, 7, 8 și 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și modificarea și completarea Legii nr. 18/1991, republicată, excepție ridicată de Petru Dubă și Gheorghe Dubă, precum și de Valeriu Dubă, Ionel Dubă și Florica Dubă, reprezentați de Gheorghe Dubă, în Dosarul nr. 1.226/252/2006 al Judecătoriei Lugoj.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.226/252/2006, **Judecătoria Lugoj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 pct. 5, 6, 7, 8 și 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și modificarea și completarea Legii nr. 18/1991, republicată.**

Excepția a fost ridicată de Petru Dubă și Gheorghe Dubă, precum și de Valeriu Dubă, Ionel Dubă și Florica Dubă, reprezentați de Dubă Gheorghe, într-un proces civil având ca obiect anularea unui titlu de proprietate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că „dreptul de proprietate este pus în pericol prin acțiunea formulată de reprezentanții composesoratului”, considerând că art. 28 pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001, care prevede că în cazul

dizolvării formelor asociative suprafețele de teren revin în proprietatea statului, este neconstituțional și încalcă art. 44 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

În ceea ce privește punctele 5 și 8 ale textului criticat, aceștia arată că „sunt neconstituționale, înfrângându-se și dispozițiile Codului civil și ale celorlalte legi privind protecția proprietății private”.

În fine, mai susțin că prevederile de lege criticate contravin și dispozițiilor art. 20 din Constituție.

Judecătoria Lugoj precizează că prevederile de lege criticate de autorii excepției au fost modificate prin art. I pct. 31 al Titlului VI din Legea nr. 247/2005, astfel că textul de lege criticat este cel al art. 28 alin. (5), (6), (7) și (8) din Legea nr. 1/2000. De aceea, având în vedere că autorii excepției au invocat neconstituționalitatea art. 28 pct. 5, 6, 7, 8 și 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001, instanța apreciază excepția ca neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, invocând, de asemenea, jurisprudența Curții cu privire la prevederile de lege criticate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Analizând prevederile de lege criticate, Curtea reține că, deși a fost sesizată atât de instanța de judecată, prin încheiere, cât și de autorul excepției, prin notele scrise depuse la dosar, cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 pct. 5, 6, 7, 8 și 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 29 iunie 2001,

aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 400/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 9 iulie 2002, în realitate prevederile de lege criticate sunt cele ale art. 28 alin. (5), (6), (7), (8) și (9) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000.

Acest text de lege a fost modificat prin art. I pct. 31 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

Așadar, Curtea va reține spre examinare prevederile art. 28 alin. (5), (6), (7) și (8) din Legea nr. 1/2000, așa cum au fost ele modificate prin Legea nr. 247/2005.

Aceste prevederi au următorul conținut:

— Art. 28 alin. (5), (6), (7) și (8):

„(5) *Suprafețele forestiere aflate în proprietate comună, conform naturii acestora, rămân în proprietate indiviză pe toată durata existenței lor.*

(6) *Membrii formelor asociative aflați în devălmășie sau indiviziune nu pot înstrăina propriile cote-părți unor persoane din afara acestora.*

(7) *Terenurile acestor forme asociative nu pot fi înstrăinate în niciun mod, în întregime sau în parte.*

(8) *În cazul dizolvării formei asociative proprietatea indiviză a acestora va trece în proprietatea publică a consiliilor locale în raza cărora se află terenurile respective.”*

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și cele ale art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea și ocrotirea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru considerentele ce urmează:

Asupra constituționalității art. 28 alin. (5), (6), (7) și (8) din Legea nr. 1/2001, prin raportare la art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 584 din 8 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.143 din 19 decembrie 2005, și Decizia nr. 210 din

7 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 14 aprilie 2006.

Respingând excepția privind aceste prevederi, Curtea a reținut că în concepția legiuitorului reconstituirea dreptului de proprietate în cazul suprafețelor forestiere aflate în proprietatea comună a formelor asociative enumerate nu poate fi concepută decât tot în cadrul acelor forme. Dreptul de proprietate urmează să aibă configurarea și prerogativele avute în perioada respectivă. În aceste condiții, regimul juridic al proprietății privind terenurile forestiere restituite foștilor proprietari în cadrul acestor forme asociative este determinat de legiuitor, în mod special, în considerarea particularităților economice și sociale ale formelor de exploatare anterioare trecerii terenurilor în proprietatea statului. Aceste particularități cuprind anumite limitări ale exercitării dreptului de proprietate, decurgând din statutul juridic al formelor asociative (în speță, composezorate).

De altfel, foștii proprietari urmează să fie despăgubiți ca în toate celelalte situații privind restituirea bunurilor preluate abuziv.

De asemenea, Curtea a statuat că legiuitorul reglementează în mod deosebit această categorie de bunuri ce face obiectul dreptului de proprietate al composezoratelor — subiecte colective de drept, sub condiția exploatării terenurilor forestiere în forme asociative și cu respectarea regimului silvic actual. Un astfel de drept a fost stabilit în acord cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora „*Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*”

Atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Cât privește invocarea încălcării art. 20 din Constituție, Curtea observă că nu sunt formulate critici de neconstituționalitate, astfel că, având în vedere prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, nu poate exercita controlul de constituționalitate.

Și, în fine, criticile privind încălcarea unor dispoziții din Codul civil și „a celorlalte legi privind protecția proprietății private” nu pot fi primite, deoarece, potrivit prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992: „(2) *Sunt neconstituționale prevederile actelor prevăzute la alin. (1), care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției.*”

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (5), (6), (7) și (8) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Petru Dubă și Gheorghe Dubă, precum și de Valeriu Dubă, Ionel Dubă și Florica Dubă, reprezentanți de Gheorghe Dubă, în Dosarul nr. 1.226/252/2006 al Judecătoriai Lugoj.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 523

din 31 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (1) lit. a) pct. ii) și lit. c) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (1) lit. a) pct. ii) și lit. c) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Parohia Ortodoxă Română Țaga în Dosarul nr. 5.555/117/2006 al Tribunalului Cluj – Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.555/117/2006, **Tribunalul Cluj – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (1) lit. a) pct. ii) și lit. c) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Parohia Ortodoxă Română Țaga.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile criticate creează un regim juridic discriminatoriu între persoanele cărora li s-a reconstituit sau constituit dreptul de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere în condițiile legii în vigoare la data emiterii actelor de proprietate și persoanele care au dobândit ulterior vocația legală de a formula acțiuni pentru constatarea nulității absolute a titlurilor de proprietate astfel emise.

Tribunalul Cluj – Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate având ca finalitate restituirea terenurilor către foștii proprietari pe vechile amplasamente.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției. În acest sens, face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale ale

art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit cărora „*conținutul și limitele dreptului de proprietate privată sunt stabilite prin lege*”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. III alin. (1) lit. a) pct. ii) și lit. c) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 noiembrie 1997, modificată prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, potrivit cărora:

„(1) *Sunt lovite de nulitate absolută, potrivit dispozițiilor legislației civile, aplicabile la data încheierii actului juridic, următoarele acte emise cu încălcarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, și ale prezentei legi:*

a) *actele de reconstituire sau de constituire a dreptului de proprietate, în favoarea persoanelor care nu erau îndreptățite, potrivit legii, la astfel de reconstituiri sau constituirii, cum sunt: [...]*

(ii) *actele de reconstituire și constituire în favoarea altor persoane asupra vechilor amplasamente ale foștilor proprietari, solicitate de către aceștia, în termen legal, libere la data solicitării, în baza Legii nr. 18/1991 pentru terenurile intravilane, a Legii nr. 1/2000 și a prezentei legi, precum și actele de constituire pe terenuri scoase din domeniul public în acest scop; [...]*

c) *actele de reconstituire sau de constituire a dreptului de proprietate în intravilanul localităților, pe terenurile revendicate de foștii proprietari, cu excepția celor atribuite conform art. 23 din lege;*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (2) teza întâi, potrivit cărora „*Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate consacră sancțiunea nulității absolute aplicabilă actelor emise cu încălcarea prevederilor

Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere. Sunt lovite de nulitate absolută, potrivit dispozițiilor legislației civile în vigoare la data încheierii actului juridic, printre altele, actele de reconstituire sau de constituire a dreptului de proprietate în favoarea persoanelor care nu erau îndreptățite, potrivit legii, la astfel de reconstituiri sau constituirii — art. III alin. (1) lit. a) din lege, precum și actele de reconstituire sau de constituire a dreptului de proprietate în intravilanul localităților, pe terenurile revendicate de foștii proprietari — art. III alin. (1) lit. c) din lege.

Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. III alin. (1) lit. a) din Legea nr. 169/1997, în forma anterioară modificării acestora prin Legea nr. 247/2005, s-a pronunțat prin Decizia nr. 296 din 6 noiembrie 2001, publicată în Monitorul

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (1) lit. a) pct. ii) și lit. c) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Parohia Ortodoxă Română Țaga în Dosarul nr. 5.555/117/2006 al Tribunalului Cluj – Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 526

din 31 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Luminița Ion în Dosarul nr. 11.671/303/2005 al Tribunalului București – Secția a III-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 22 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 11.671/303/2005, **Tribunalul București – Secția a III-a**

Official al României, Partea I, nr. 39 din 21 ianuarie 2002, respingând critica de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Cu acel prilej s-a reținut, în esență, că „dispozițiile legale criticate nu aduc nicio noutate din punct de vedere legislativ; ele nu fac decât să precizeze încă o dată sancțiunea nulității actelor translativ de proprietate încheiate cu încălcarea unor norme legale imperative. Or, cum un act nul nu poate produce efecte, el fiind desființat retroactiv, asemenea acte nu au putut să constituie temeiuri ale dobândirii valabile a dreptului de proprietate.”

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește dispozițiile art. III alin. (1) lit. c) din lege, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Luminița Ion.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate, care statuează calitatea procesuală activă exclusivă a autorității tutelare de a solicita decăderea, totală sau parțială, a părinților ori a unuia dintre ei din exercițiul drepturilor părintești, contravin art. 21 din Constituție privind liberul acces la justiție al oricărei persoane pentru apărarea intereselor sale legitime.

Tribunalul București – Secția a III-a civilă consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale și reglementează competența, concretizată într-o obligație, a unei autorități administrative, Direcția generală de asistență socială și protecția copilului, de a sesiza instanța judecătorească în situația în care consideră că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru decăderea părinților din exercițiul drepturilor părintești.

Avocatul Poporului arată că prevederile art. 36 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 reprezintă expresia principiului protejării interesului superior al copilului, intenția legiuitorului fiind aceea de a atribui competența supravegherii și controlului modului în care acesta este îngrijit, sănătății și dezvoltării lui fizice, educării, învățării și pregătirii sale profesionale unei instituții care, prin personalul său calificat, verifică în mod imparțial situația minorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 36 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iunie 2004, care au următorul cuprins: *„Direcția generală de asistență socială și protecția copilului este obligată să sesizeze instanța judecătorească în situația în care consideră că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru decăderea, totală sau parțială, a părinților ori a unuia dintre ei din exercițiul drepturilor părintești.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la liberul acces la justiție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, excepție ridicată de Luminița Ion în Dosarul nr. 11.671/303/2005 al Tribunalului București – Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate consacră sancțiunea decăderii din drepturile părintești, sancțiune civilă care se dispune în cazurile în care părinții, prin felul de exercitare a drepturilor părintești sau prin purtarea lor abuzivă ori prin abateri grave în îndeplinirea îndatoririlor de părinte, pun în primejdie viața și securitatea copilului în familie.

Pe de altă parte, din economia reglementării, precum și din coroborarea acesteia cu dispozițiile art. 109 din Codul familiei, autoritatea tutelară apare a fi concepută ca un factor de echilibru în acele situații în care între părinți există o stare conflictuală exacerbată, care a dus la desfacerea căsătoriei, și pe al cărei fond aceștia au tendința să recurgă la orice mijloace pe care legea le oferă pentru a se șicana reciproc, ajungând până la dispute cu privire la situația copiilor, care dau expresie interesului acestora din urmă doar aparent.

În considerarea unor asemenea rațiuni, legiuitorul a înțeles să recunoască calitatea procesuală activă exclusiv autorității tutelare, într-o acțiune cu consecințe deosebit de severe, cum este aceea prin care se solicită decăderea unui părinte din drepturile părintești.

Faptul că o asemenea calitate nu îi este recunoscută și părintelui nu constituie o încălcare a liberului acces la justiție, care, în această materie, nu este negat, ci se realizează doar mediat, pe calea sesizării autorității tutelare, singura care are posibilitatea să verifice cu obiectivitate și simț de răspundere măsura în care exigențele de fond pentru promovarea unei acțiuni în decădere din drepturile părintești sunt satisfăcute, acționând astfel ca un filtru în prevenirea unor eventuale abuzuri, degrevând totodată instanțele judecătorești de procese cu un atare obiect, fără suport real.

De altfel, reglementarea instituită prin art. 36 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului nu face decât să dea expresie specificului acestui domeniu, constând în aceea că drepturile părintești se exercită, așa cum prevede art. 97 alin. 2 din Codul familiei, numai în interesul copiilor. Or, nefiind vorba despre un interes propriu al titularului dreptului, recte al părintelui, era normal ca valorificarea dreptului său, în situația extremă în care tinde la anihilarea drepturilor celui alt părinte, să fie supusă unui regim restrictiv, cu implicarea autorității de stat, în deplină concordanță cu cele prevăzute de art. 48 alin. (1) din Constituție.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 527

din 31 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 499
din Codul de procedură civilă

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 499 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Utraco Holland B.V. în Dosarul nr. 89/1.748/2006 al Judecătoriei Cornetu.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 89/1.748/2006, **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 499 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Utraco Holland B.V.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat este discriminatoriu, deoarece oferă debitorului, pe lângă calea contestației la executare, cadrul general reglementat de Codul de procedură civilă, o posibilitate în plus de a contesta procedura executării silită. O astfel de împrejurare este de natură a restrânge în mod nepermis accesul liber la justiție al creditorului, care nu se poate prevala de căile de atac împotriva hotărârii instanței de suspendare a urmăririi silită imobiliare.

Judecătoria Cornetu consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că textul de lege nu aduce atingere principiului egalității în drepturi sau liberului acces la justiție, întrucât art. 499 din Codul de procedură civilă oferă posibilitatea cetățenilor de a se adresa instanțelor judecătorești pentru realizarea drepturilor lor și asigură suficiente garanții procedurale în vederea materializării drepturilor părților implicate în litigii. Astfel, dispozițiile alin. 3 al articolului criticat garantează accesul liber al creditorului la justiție, instituind posibilitatea acestuia de a solicita instanței, pentru motive temeinice, reluarea urmăririi silită înainte de expirarea termenului de 6 luni.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 499 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „După primirea somației debitorul poate cere instanței de executare, în termen de 10 zile de la comunicare, să-i încuviințeze ca plata integrală a datoriei, inclusiv dobânzile și cheltuielile de executare, să se facă din veniturile imobilului urmărit sau din alte venituri ale sale pe timp de 6 luni.

Instanța sesizată potrivit alin. 1 va cita părțile în camera de consiliu și se va pronunța de îndată prin încheiere irevocabilă. În caz de admitere a cererii debitorului, instanța va dispune suspendarea urmăririi silită imobiliare.

Pentru motive temeinice creditorul poate solicita instanței reluarea urmăririi înainte de expirarea termenului de 6 luni, dispozițiile alin. 2 fiind aplicabile în mod corespunzător.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 care prevede accesul liber la justiție și în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

De asemenea, sunt invocate și prevederile internaționale cuprinse în art. 6 par.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul persoanei la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 499 alin. 1 din Codul de procedură civilă reglementează o înlesnire pe care instanța de executare o poate acorda debitorului, la solicitarea acestuia, încuviințându-i ca plata integrală a datoriei sale către creditor, inclusiv dobânzile și cheltuielile de executare, să se realizeze din veniturile imobilului urmărit sau din alte venituri ale debitorului pe timp de 6 luni. Suspendarea urmăririi silită a imobilului se poate acorda pentru un termen limitat de 6 luni și doar dacă debitorul învederează împrejurări din care să rezulte că veniturile pe care acesta le-ar

putea obține în această perioadă sunt suficient de mari pentru a determina stingerea creanței. Astfel, înlesnirea se acordă pe baza unor situații de fapt lăsate la aprecierea suverană a instanței, iar dacă împrejurările invocate nu pot fi dovedite, suspendarea executării nu se justifică, întrucât ar fi de natură să-l prejudicieze pe creditor.

Pe de altă parte, potrivit art. 499 alin. 3 din Codul de procedură civilă, creditorul poate solicita instanței reluarea urmăririi silite a imobilului, după ce aceasta fusese suspendată în temeiul alin. 1, înainte de expirarea termenului de 6 luni, dacă există motive temeinice care să evidențieze lipsa posibilităților debitorului de a satisface creanța înăuntrul termenului acordat.

Prin urmare, Curtea constată că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă în cazul tuturor persoanelor aflate în situațiile prevăzute de ipoteza normei, și anume debitorilor somați să efectueze plata creanței, sub condiția valorificării imobilului urmărit silit prin modalitățile admise de lege, precum și creditorilor deținători ai titlului executoriu a cărui executare a fost suspendată.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea principiului constituțional al accesului liber la justiție, Curtea reține că o atare critică nu este întemeiată, întrucât textul de lege criticat prevede expres posibilitatea atât a debitorului, cât și a creditorului de a

solicita instanței, în funcție de interesele proprii, acordarea înlesnirii la plata creanței, respectiv înlăturarea acesteia, în cadrul unei proceduri desfășurate în camera de consiliu, cu citarea părților, finalizate prin pronunțarea unei încheieri irevocabile. Referitor la susținerea autorului excepției, potrivit căreia împotriva unei astfel de încheieri nu pot fi exercitate căi de atac, ceea ce este de natură a-i îngreuna dreptul la un proces echitabil, Curtea reține că scopul acestei reglementări a fost, pe de o parte, acela de a facilita executarea cu bună-credință și în condiții mai ușor de îndeplinit a creanțelor de către debitori – art. 499 alin. 1 din Codul de procedură civilă – și, pe de altă parte, prevenirea unor eventuale abuzuri din partea acelor debitori rău-platnici, în sensul tergiversării executării obligațiilor ce le incumbă – art. 499 alin. 3. În ambele cazuri, finalitatea declarată a dispozițiilor criticate ar fi fost anihilată prin instituirea unor căi de atac, care ar fi presupus o procedură mai anevoioasă.

Față de cele arătate, Curtea constată că dispozițiile art. 499 din Codul de procedură civilă sunt în concordanță cu prevederile constituționale invocate, inclusiv cele ale art. 53, deoarece acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 499 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Utraco Holland B.V. în Dosarul nr. 89/1.748/2006 al Judecătorei Cornetu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

